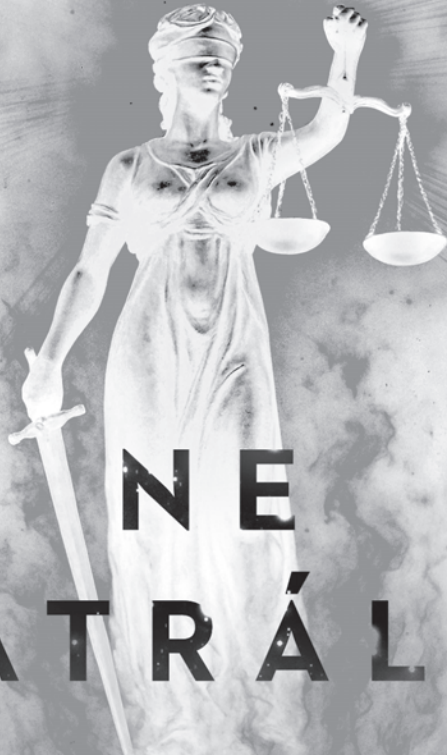

STEPHEN KING

NE
HÁTRÁLJ!

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

7. FEJEZET

1

Május 22. Egy nappal a Des Moines-i katasztrófa után. Corrie a kártyával, ami mindkét szobát nyitja, bemegy Kate minilakosztályába. Hoz kávé, croissant-t és a reggeli lapot. Kate kibámul az ablakon. A parkolón kívül semmi sem látszik, ezt Corrie pontosan tudja, mert az ő ablaka is odanéz. Kate meg sem fordul, amikor becsukódik az ajtó. Az iPadje bekapcsolva hever az ablak melletti asztalon.

– Talán az lenne a legjobb, ha lemondanám az egész körutat – elmélkedik a nő az üvegnél. – Reno óta az egyetlen szerencse, ami ér, balszerencse.

Hé, én is itt vagyok ám!, gondolja Corrie. *A legelejétől. És nem te kaptál az arcodba hipót. Meg nem te lélegeztél be majdnem lépfenebaktériumot. Hanem én, Kate. Én!*

Mintha hallaná a gondolatait (és Corrie szerint ilyen dolgok előfordulhatnak), Kate elfordul az ablaktól, és rámosolyog. Nem sok öröm van a mosolyában.

– Te vonzod a balszerencsét, vagy én?

– Egyikünk sem. Ugye nem gondolod komolyan, hogy lemondod a körutat?

Kate önt magának kávé.

– A tegnapi este után komolyan gondolom. Láttad a reggeli lapot?

– Nem. Te igen? Kint hagytad az ajtód előtt, az előbb vettem fel. – Kate McKay falja a híreket. Általában.

– Az iPaden. Még csak ki sem kellett köhögnöm az előfizetés díját. Öt cikk ingyen van, kiváló ajánlat! A címlapon vagyok. Az én képem egy nőé mellett, aki fájdalomában sikoltozik.

– Ha lemondod a körutat, a szimpatizánsaid, *a szimpatizánsaink*, gyávának fognak tartani. Az ő szimpatizánsaik meg örülnek

majd. Mindenképpen veszítesz. Csak úgy nyerhetsz, ha folytatod.

Kate le sem veszi a szemét a lányról. Corrie, aki nincs ilyen közeli és hosszas vizsgálódáshoz szokva, lehajtja a fejét, és dzsemet ken egy croissant-ra.

– A szüleid mit mondanak, Corrie?

– Nem hívtam fel őket. Nem szükséges. – Mert tudja, mit mondanának. Most már talán az apja is azzal jönne, hogy ideje kiszállni.

Kate örömtelenül felnevet.

– Vagy az utóbbi napok változtattak meg, vagy végig jóval keményebb voltál, mint hittem. Amikor elindultunk, azt gondoltam, a saját árnyéktól is megijedsz.

És ez az egyik ok, amiért engem választottál, gondolja Corrie, vagy nem? Új meglátás, nem éppen üdvözlendő.

– Szóval, hogy is van ez, Cor?

– Mit tudom én. Talán egy kicsit mindkettő.

A lány érzi, hogy kipirul az arca, de Kate nem látja. Már visszafordult az ablak felé, és a kezét összekulcsolja a háta mögött. Corrie-t egy tábornokra emlékezteti, aki a csatamezőt szemléli, ahol küzdött és veszített. Lehet, hogy túlzás, de jelen esetben talán nem. A tegnapi esti előadás után történtek felértek egy igazi horror show-val.

Kate iPadjére pillant, a *The Des Moines Register* címlapjával a képernyőn. A két nő képe egymás mellett elborzasztja. Kate a jobb oldalon ragyogón (és persze szexin) mosolyog, a balon meg egy síró, sikoltozó, zilált asszony „Női erő”-pólóban.

– Ki hitte volna, hogy Iowa ekkora? – kérdezi Kate még mindig az ablakban szemlélődve.

– Az iowaiak – feleli Corrie. A sikoltozó nőre mered. Zilált vagy sem, úgy néz ki, mint egy könyvtáros. Olyan, aki udvariasan, de határozottan szembeszáll azokkal, akik könyveket tiltanának be.

– Jó kis előadás volt, nem, Cor?

– Az. – Színigaz.

– De rossz vége lett.

Ez is színigaz.

A művészbejárónál a szokásos közelharc várta őket; nők, akik szelfit akartak, nők, akik autogramot kértek, gyűjtők, akik ritkaságokat szerettek volna aláíratni, nők, akik a „Női erő”-tetkóikkal jöttek dicsekedni, és nők, akik pusztán ki akarták kiabálni magukból: „Szeretlek, Kate!”

A Des Moines-i testőrük semmiben sem emlékeztetett Ham Wiltsre. Elmore Packer őrmester fiatal, erős és éber volt. Az Omahában történtek után semmit sem bízott a véletlenre. Ez lett a gond.

Packer az izgatottan lökdösődő nők között pisztolycsövet velt megpillantani, és nem tétovázott. Megragadta a feltételezett fegyvert, és felfspannolt állapotában nem érzékelte, hogy üveget, nem fémet markol. Magával rántotta az üveg másik végébe kapaszkodó nőt, aki vagy döbbenetében nem engedte el, amit a kezében tartott, vagy attól félt, hogy valaki el akarja lopni a bálványának szánt meglehetősen drága ajándékot. Packer elrántotta, megfordította, és közben eltörte a karját. A nőnél levő palack a járdára esett és összetört, 2015-ös, tehát igen jó évjáratú Dom Pérignon pezsgőt spriccelve a sikoltozó, rémült tömegre. Legalább három tucat telefon örökítette meg az esetet az utókor számára.

A törött karú nő neve Cynthia Herron, nem könyvtáros, hanem a Polk megyei közlekedési hatóság osztályvezető-helyettese. Igazi jó ember, aki a gyülekezetben jótékonykodik, és önkéntesként dolgozik az önkormányzat állatmenhelyén. Kettes típusú cukorbeteg, csontritkulása van. Fájdalmasan eltorzult arca alatt a képaláírás: „Csak kedveskedni akartam neki!”

– A *Breitbart* nem vesztegette az idejét – jegyzi meg Kate.
– Tudod, minek hívnak engem, igaz?

Corrie tudja: Mocskosszájúnak.

– Azt mondják, és itt most idézek: „A Mocskosszájú felszólal a rendőrségi brutalitás ellen, kivéve, ha a kérdéses erőszak az ő becses személyét hivatott megvédeni.” Szép, mi?

A lány nem felel, így Kate-nél működésbe lép a csajtelepátia.

– Jó, véget vetek az önsajnálatnak. Igazad van, a show-nak folytatódnia kell, de mihez kezdünk ezzel a helyzettel? Van néhány ötletem, de a tiedre is kíváncsi vagyok.

– Kezdjük egy nyilatkozattal! Odalent tolonganak az újságírók. Nagyjából valami olyasmit kellene mondani, hogy a Renóban és Omahában történtek után mindenki idegesebb.

– És még? Most mutasd meg, mit tanultál!

Corrie egyszerre mulat és bosszankodik. Átfut az agyán, hogy augusztus végére, ameddig a körút elvileg tart, talán még ellenszenvesnek is fogja találni Kate-et. Amennyiben karácsonyig együtt maradnak (*könyörgök, ne*, gondolja ösztönösen), az ellenszenv akár utálattá is válhat. Mindig így áll a helyzet a híres emberekkel, vagy csak azokkal a híres emberekkel kapcsolatban történik meg, akik szemellenzősen csakis az ügyükre koncentrálnak?

– Várok – biztatja Kate.

– Azonnal be kell mennünk a kórházba meglátogatni Ms. Herront. Már ha hajlandó fogadni minket.

– Hajlandó lesz – jelenti ki Kate nagy mellénnyel.

Pontosan így történik.

3

Kate egy aláírt „Női erő”-pólóval ajándékozta meg Cynthia Herront. („Ahelyett, ami pezsgőfoltos lett!”) Egy újságíró és egy fotós is jelen van, így a holnapi *Register*-ben lesz egy kép Herrontól, amelyen nem fájdalmában sikoltozik, hanem Kate kezét fogva elbűvölten nézi hősét.

A kórház előcsarnokában Kate megválaszol néhány kérdést. Aztán beülnek a pickupba, és Iowa City felé veszik az irányt. Lehet, hogy nem egy nyüzsgő metropolisz, de Kate-nek az a motója, hogy „ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli”.

– Azt hiszem, ez most jól ment – közli.

Corrie bólogat.

– Így van.

– Vedd csak elő az iPadet, szívem! Kutakodj kicsit a körút hátralevő állomásain! Abban igazad volt, hogy kell valaki, aki vigyáz ránk, de nem szeretnék több férfit. Packer jót akart, de ez „a nagy, erős férfi megmenti a bajba jutott hölgyet” ... – Kate a fejét csóválja – ...nem fest valami jól. Egyetértesz?

Corrie egyetért.

– Tehát ne férfi legyen! – folytatja Kate. – És ne zсарu!

– Akkor mi marad?

– A népszerűség ötven százaléka. Megoldod.

Még el sem érnek Iowa Citybe, Corrie máris úgy gondolja, hogy megoldotta.

4

Míg Kate és Corrie a Középnnyugat Athénja felé tartanak, Holly, Izzy és Barbara Robinson a Dingley parkban ebédelnek. Barbara a Sista Bessie próbáiról szóló történetekkel szórakoztatja őket, és elmeséli a két nőnek, hogy ő és Betty a „Lowtown Jazz” című vers megzenésítésén dolgoznak.

– Csakhogy le akarja rövidíteni a címet „Jazz”-re – közli Barbara. – Azt mondja, hogy amikor a Mingóban játszik, először harmincegyedikén, majd azt énekli: „Jazz, jazz, that razzmatazz, play that Lowtown jazz.” Amikor viszont Clevelandben lép fel...

– Lesz belőle Hough jazz – fejezi be a mondatot Izzy. – New Yorkban meg Harlem jazz. Saját íz. Nekem tetszik.

– De ez nem minden! – folytatja Barbara. – Az egyik road szívinfarktust kapott, már jól van, de egy ideig pihennie kell. Beszéltem Ász Feltonnal, a csapat főnökével, és megkérdeztem, átvehetem-e Gyagyás helyét.

– Gyagyás – morogja Holly, és beleharap a hagymával, paradicsommal, savanyú uborkával és mustárral megrakott hot dogba. – Micsoda becenév!

– Curtis James az igazi neve, de egyszer, amikor a Black Sabbathtel turnézott, meg... Hagyjuk! A roadoknak vannak a legjobb beceneveik, és róluk szólnak a legvadabb történetek. Jegyzetelem őket. Lehet, hogy majd megírom, még nem tudom. Na szóval, Ász azt mondta, hogy gurítsak odébb és emeljek fel egy monitor-hangfalat, és amikor látta, hogy megy, felvett! Szerintem Betty, tudjátok, Sista, úgy gondolja, van abban valami vicces, hogy egy költő cipeli a traverzeket és gurítja az erősítőket.

Ez mind nagyon érdekes, de Holly képtelen tovább kordában tartani a kíváncsiságát.

– Mit tudtok arról a férfiről, akit Tapperville-ben öltek meg, Izzy? Az is Bill W. munkája volt?

Izzy jelentőségteljes pillantást vet Barbarára.

– Szerintem megbízhatasz benne – feleli Holly. – Rengeteg pénzt ajánlottak neki, hogy nyilatkozzon Harrisékről Buckeye Brandon „A horror háza” podcastjában, de elutasította. – Van azonban más is. Holly házában a liftjében Barbara látott valamit, ami nem összeegyeztethető a racionalitással, és soha nem beszélt róla... leszámítva a könyve címadó versét, ami természetesen arról a rémálomszerű alakról szól, akit Chet Ondowsky néven ismeretek (legalábbis Buckeye Cityben).

– Ha gondoljátok, sétálok egyet a softballpályáig – ajánlkozik Barbara.

– Erre semmi szükség. Ha Holly azt állítja, hogy tudod tartani a szádat, az nekem pont elég.

– Akit itt láttál, amit itt hallottál, amikor kilépsz, hagyd itt! – mormolja Holly.

– Tessék? – kérdezi Izzy.

– Ezt mondják az Anonim Alkoholisták gyűléseinek végén. Egy barátomtól, John Ackerlytól hallottam.

Izzy szemöldöke majdnem a homloka tetejéig szalad.

– Te *ismered* azt a pasast, aki Rafferty holttestét megtalálta?

– Bizonyos szempontból nekem köszönhető, hogy ő talált rá. Emlékszel, egyszer azt mondtam, hogy ismerem valakit a programban. John volt az. Azt mesélte, hogy ha létezik olyan ember,

aki tudhatja, ki akar bosszút állni Duffrey haláláért, az Nagykönyves Mike, vagyis a tiszti lesz. Az ópiátfüggősége miatt kitagadta az egyháza; John szerint az Anonim Alkoholisták és a Névtelen Drogfüggők pótolták neki a gyülekezetet. Esküdt neve volt a kezében?

– Holly, megijesztesz. Mindig egy lépéssel előttem jársz.

Barbara közbeszól:

– Őrületes képességei vannak, az tuti.

– A halott kezében nem volt név. A barátod hívására egy tapperville-i zsarú és a megyei seriffhivatal nyomozója ment ki. Érzésük szerint betörés volt. Eltűnt a halott tárcája és karórája, a gardróbban lerángatták a ruháit, az éjjeliszekrény fiókjait kinyitogatták. Beküldték nekünk a jelentést, és én rögtön Bill Wilsonra gondoltam.

A lány megint megszólal:

– Ő a rossziú?

– Ezt az álnevet használja – feleli Holly. Aztán Izzy felé fordul: – Ez a Rafferty biztosan tudott valamit, vagy Bill Wilson gondolta úgy, hogy tud. Azért ölte meg, hogy elhallgattassa. – Kényelmetlen gondolata támad: ha John Ackerly korábban odaér Tapperville-be, lehet, hogy őt is megölik. *És azért én lennék a felelős.*

Izzyhez hajol. Nem igazán szeret mások személyes terébe behatolni (és azt sem bírja, ha az övébe behatolnak), de ez most fontos:

– Nem tudnád elintézni, hogy te kapd az ügyet? Tudom, hogy Tapperville a megye fennhatósága alá esik, de...

– Jól kijövünk az államiakkal és a seriff hivatalával is. Ők fedeznek a Fegyverek és Tömlők éjszakáján, mert a mieink vagy játszanak, vagy nézni akarják a mérkőzést. Az ügyet nem fogják átadni, de nincs kétségem, hogy beszélni fognak róla.

– Valaki kutassa át Rafferty házát! Bill Wilsonnak jó oka lehetett megölni. És elképzelhető, hogy az ok még mindig ott van.

– Tom és én majd kiszaladunk délután. – Izzy elhallgat. – Ja, nem. Ma este. Délután a bíróságra megyek.

– Nekem meg egy óvadékszökevényt kell becserkésznem. Meg egy lopott furgont. Egy olyan robotos izét. Musk-mobilt.

– Mivel titkokat osztunk meg, elárulhatok egyet én is? – kérdezi Barbara.

– Hogyne! – feleli Holly.

– A polgármester megkérte Sistát – vagyis Bettyt –, hogy énekelje el a himnuszt a Fegyverek és Tömlők mérkőzés előtt. Igent mondott!

– Végre valami jó hír azzal a kibaszott meccsel kapcsolatban! – sóhajtja Izzy. – Kér még valaki hot dogot?

5

Christine ikertestvére, Christopher egy újabb lepukkant motelben időzik, ez alkalommal Iowa Cityben. A gyilkos nők nyilván sokkal jobb helyen szálltak meg, valószínűleg éppen a szobájukba rendelt reggelit élvezik, és mani-pedire mennek a wellness-részlegre. A pokolban nincs kiszolgálás, csak kiszolgáltatottság.

Ezen felnevet.

A szoba felmelegedett, szinte fullasztóan. Felkapcsolja a légkondit. Pokolian zörög, de a helyiséget nem hűti le. A Kirkwood sugárúton levő postafiókban átvett egy barna borítékot. Jól jön, hogy Kate McKay honlapján fent van a körút minden állomása, így Chrissy és ő gond nélkül megkaphatják a leveleiket. Most egyetlen levelet várt: Andrew Fallowestól, az Igazi Krisztus Szentsége Gyülekezet pénztárosától, a wisconsini Baraboo Junctionból. Vajon tudják az Igazi Krisztus Szentsége Gyülekezet tagjai, hogy hova megy el a befizetett jókora tized egy része? Chris szerint nem tudják, de úgy gondolja, hogy a legtöbben – ha nem is mindenki, de sokan – egyetértenének vele. Ettől függetlenül Andy Fallowesnak igaza van: a küldetés csak úgy működhet, ha leválasztják az egyházzal; amennyiben elkapják vagy megölik őket, ne a gyülekezet kerüljön bajba. Az Igazi Krisztus Szentsége már régen fent van az FBI és az alkohol-, dohány-, lőfegyver- és robbanószerügyekben nyomozó hivatal, az ATF radarján.

Kinyitja a borítékot. Nincs benne levél, csak hatvan darab húszdolláros folpackba csomagolva. Több is lesz, feltehetően Madisonban vagy Toledóban. Néhány bankjegyet a tárcájába

tesz, a többit a neszesszerbe. Két természetes bőrönddel utazik, az egyik rózsaszín, a másik kék.

Chris a fürdőszobába megy, és alaposan megnézi magát a tükörben. *Nyúzottnak tűnsz, Christopher.* Igen, az is. Chrissy viselhet sminket, és elég szép. Nem lélegzetelállító, de szemrevaló.

Figyelmeztettük őket, gondolja. Megkapták az esélyt, hogy gond nélkül visszavonuljanak.

Tényleg azt hitte, hogy megteszik? Chrissy talán igen – mégis csak az anyja lánya –, de ő nem. Ez a McKay kurva pont olyan, mint a tizenegyedik század kereszties lovagjai, akik Jeruzsálemet akarták meghódítani. Ezt csodálatra méltónak találja, hiszen ő maga is kereszties lovag. Ahogy a maga szelíd módján Chrissy is. Vannak, akik szerint fanatikusok. Renóban megkapták az esélyt, hogy vérontás nélkül befejezhessék, nem?

Ő sem hülye, pontosan tudja, hogy Andy Fallowes nagy valószínűséggel öngyilkos küldetésre küldte őket, de nincs ezzel semmi baj. Végig fogja csinálni. Chrissy is. Amikor elvégzi a munkát, és kiiktatja a gyilkos abortuszszekta vezetőjét, talán véget vehetnek ennek a nyomorult kettős életnek is, amin ő és a húga osztoznak.

Lassan levetkőzik. Ing, cipő, nadrág, zokni. A másik szobában csak zörög és zörög a légkondicionáló. Az emeletes ágyra gondol, hát persze hogy az jut eszébe. Az arany porszemcsékkel táncoló reggeli nap sugarában lelógó kézre. Arra a halott kézre. Azt motyogja magában, hogy nyugi, nem halt meg – *soha nem halt meg, soha nem halt meg* –, de az emlék meggyötri. A többit ki tudja törölni, de az emeletes ágy tetejéről lelógó, napfényben fürdő kezét nem.

A mi titkunk, mondta a mama. *A mi titkunk.*

– Isten műve, Isten akarata, és Isten akaratát végre kell hajtani – győzködi a tükörképét. – „Varázsló asszonyt ne hagyj életben!” Mózes második könyve, 22:17.

A mi titkunk, a mi titkunk.

Vajon a pokolra kerül, ha megöli McKayt, vagy Isten úgy üdvözli majd, hogy „szép munka volt, jó és hűséges szolgálóm”? Ezt nem tudja, de azt igen, hogy a szenvedései akkor véget érnek.

A mi titkunk.

A másik szobában csak zörög és zörög a légkondicionáló.

6

Aznap délután fél négykor Holly a volt társával, Pete Huntley-val beszél telefonon. Pete Boca Ratonból magasztalja a nyugdíjaslét szépségeit, és valahányszor Holly azt hiszi, hogy a dicshimnuszoknak is vége szakad egyszer, belefog egy újba. Megkönnyeb-
bül, amikor megcsörren az irodai vonal.

– Pete, fel kell vennem!

– Persze, hív a kötelesség. De amikor nem hív, errefelé is elszál-
líthatnád a csontos seggedet! Boca fantasztikus!

– Így lesz – feleli Holly, bár esze ágában sincs arrafelé utazni.
Fél a hurrikánoktól. – Vigyázz magadra!

Bontja a hívást, és felveszi az irodai telefont.

– Becsületes Megtaláló, Holly Gibney vagyok. Miben segíthe-
tek?

– Jó napot, Ms. Gibney! A nevem Corrie Anderson. Kate McKay alkalmazottja vagyok. Ismeri a nevét?

– Természetesen – válaszolja Holly. – Szerettem is volna
elmenni az előadására a Mingo hangversenyterembe, de ha jól
értem, elhalasztották.

– Így van, de mi jövünk. Azt reméljük, eljutunk Sista Bessie
egyik koncertjére. – Corrie egy pillanatra elhallgat. – Csakhogy
menet közben akadt egy kis gondunk, Ms. Gibney.

– Értésültem róla. – Holly a szabadidejében szinte teljesen
ráfüggött Izzy ügyére (mindvégig azt kívánva, bár a saját ügye
lenne), de a Kate McKayjel kapcsolatos híreket is figyeli. Kíván-
csi, milyen irányt vesz a beszélgetés. Izgatott is. Ha McKay sze-

mélyi asszisztense hívja, nem elképzelhetetlen, hogy találkozni fog a nővel. – Volt egy incidens Las Vegasban. Az ön arcára locsoltak hipót?

– Reno volt, nem Vegas, de igen, az enyémmre. Eredetileg Kate-nek szánták, de esett az eső, és én viseltem a kalapját.

Corrie mesél Hollynak az omahai lépfenetámadásról. Holly erről is hallott, a Des Moines-i pezsgős fiaskóról viszont nem. Aztán a lány rátér a lényegre, megkérdezi, Holly vállal-e testőri munkát.

– Még nem csináltam ilyet. Biztos vagyok benne, hogy könnyen talál szolgálaton kívüli rendőrt erre a feladatra, jóval kevesebb megbízási díjért, mint amit nekem kellene fizetniük...

– De pont ezt nem akarjuk... illetve Kate ...*nem* akarja. Nőt szeretne, aki nem a rendőrség kötelékébe tartozik.

– Értem.

Tényleg érti. Akik ellenzik mindazt, amiért Kate McKay felemeli a szavát, boldogan rávetik magukat a hírre, hogy a nagy fehér zсарu eltörte egy nő karját, vagy vállát vagy mijét, bár közülük is sokan megtapsolják a rendőröket, ha azok lepuffantanak egy makacsul ellenálló gyanúsítottat.

– Tartaná egy pillanatig? Belenézek a naptárba.

– Rendben. Sokat jelentene Kate-nek. És tulajdonképpen nekem is.

Hát hogyan, gondolja Holly, hiszen te kaptad a hipót az arcodba.

– Pillanat!

Holly belekukkant a határidőnaplóba, bár pontosan tudja, hogy sok-sok üres helyet fog találni. Meg kell találnia egy női óvadékszökevényt (valószínűleg a családjánál időzik, a nők általában oda mennek), és megbízták egy lopott Tesla Cybertruck felkutatásával is, de azt talán rábízhatja Jerome-ra, Barbara bátyjára. Nem olyan rossz belevágni valami újba. Abból általában tanulni lehet.

– Ms. Anderson? Itt van...?

– Igen – feleli Corrie.

– Amennyiben elvállalom, a napidíjam hatszáz dollár, és minimum három napot ki kell fizetni. Plusz a költségek, amelyekről

Excel-táblázatot vezetek. Elfogadok Visa és Mastercardot, valamint csekket a...

– Csatlakozna hozzánk Iowa Cityben? Mondjuk holnap? Tudom, hogy későn szólok, de nem volt könnyű találni valakit, aki Kate igényeinek megfelel. A ma esti előadásra már nem fog ideérni, de kapunk rendőri kíséretet oda és vissza. Kate tiltakozott ellene, de én ragaszkodtam hozzá.

Jól tetteted, gondolja Holly.

Corrie hallhatóan aggodalmas hangon folytatja:

– A helyszínen viszont nem lehet senki, *ehhez* meg *ő* ragaszkodott. Elég hosszú időt töltene velünk. Mielőtt Buckeye Citybe érünk, hátravan még Davenport, Madison, Chicago – ott jó sokan lesznek –, és Toledo. Az önök városában pihenni fogunk a Sista Bessie-koncert miatt.

– Én is tervezem, hogy megyek rá egy barátommal. Személyesen ismeri Ms. Bradyt – jegyzi meg Holly.

– Kate kapott hat jegyet az első sorba, ha ezzel is ösztönözhetem. Az intézményvezető ajándéka. Szerintem kárpótolni akart bennünket, és hálás volt, hogy nem kezdtünk arénázni, amikor az eredetileg leszervezett időpontot lemondta.

Holly fejben gyors számolást végez, és arra jut, hogy jó pénzt csinálhat. Sőt *kiváló* összegért dolgozhat. Az anyja öröksége miatt az iroda pénzügyileg stabil helyzetben van, de Holly abban hisz, hogy csak az a pénz számít, amit az ember megkeres. A fizetést leszámítva az is elég ösztönző számára, hogy az Amerikában élő és író feministák közül az egyik legbefolyásosabbal dolgozhat. Mindig is kíváncsi volt rá, és most esélyt kap, hogy élőben láthassa a nőt. Ráadásul magánemberként, nem munka közben. McKay asszisztense, ez a Corrie Anderson is érdekli. Nagyon fiatalnak tűnik egy ilyen felelős álláshoz. Tehát, ha mindent egybevet...

De aztán a még mindig benne élő Holly – a fiatal, ijedt kislány, aki minden dolgozat előtt herpeszes lett, és fellángolt az aknéja – felemel egy stoptáblát.

Mi lesz, ha a hipót lötytyintő és lépfenével fenyegetőző személy végül elkapja McKayt? Te is tudod, hogy bárki képes ölni, ha elég elszánt,

és hajlandó feláldozni magát. Akkor aztán neked is jó sajtód lesz, nem igaz? Te leszel az, aki hagyta, hogy Kate McKayt megcsönkítsák vagy megöljék. Az tönkretenné az irodát.

Nem csak az irodát, gondolja Holly. Engem is tönkretenne. A bűntudat. Különbén is, mit tudok én a személyvédelemről?

Nem sokat, ez tény, de a szemét és a fülét nyitva tudja tartani. Az orrát is, egészen ügyesen kiszagolja már a veszélyt. Ráadásul *valakinek* tényleg vigyáznia kell erre a két nőre, és ha McKay kikötötte, hogy az a valaki sem férfi, sem rendőr nem lehet, akár ő is elvállalhatja.

– Ms. Gibney?

– A naptáram szerint ráérek, és hajlandó is lennék elvállalni, de szeretnék beszélni Ms. McKayjel, mielőtt a végső döntést meghozom. Odaadná neki a telefont?

– Megkeresem Kate-et, és tíz perc múlva visszahívom. Nem is tíz, öt perc múlva!

– Az is megfelel.

Holly bontja a vonalat. Hajlandó elvállalni? Butaság. El *fogja* vállalni, hacsak ki nem derül, hogy Kate McKay arrogáns és undi. Erre mindig van esély, de a nő nyilván nem juthatott volna odáig, ahol tart, ha közben nem bővíli el a környezetét.

Új, nem hétköznapi dolog lesz, gondolja.

Erre az anyja, aki bár meghalt, most is Holly fejében él, így válaszol: *Jaj, Holly! Rajtad kívül ugyan ki gondolna egy Iowa Citybe tett kiruccanásra nem hétköznapi kalandként?*

Hátradől az irodaszéken, és kezét apró melle felett összekulcsolva kacagni kezd.

7

Izzyt és Tomot a megyei seriffhivatal egy nyomozója, Mo Elder-son kíséri be Michael Rafferty tiszteletes tapperville-i házába.

– Nézzetek körül! – mondja. – Aztán mutatok nektek valami érdekeset.

Leginkább babonából kerülik meg a holttest krétával felrajzolt körvonalát, aztán átmennek a nappalin. A hálósobai gardrób-